

Єва-Ліза вибігла на сходи і раптом зупинилася, серце каменем упало вниз, дихання збилося — десь там, углибині кімнати, щойно згас планшет. Миттєво з усіх боків її оточила темрява — вона ставала така щільна, що майже відчувалася на дотик. Темрява попереду, темрява позаду. Всюди лише темрява — на сходах не було жодного вікна. Страх скував Єву-Лізу, і вона затремтіла.

Дівчина вагалася — повернутися по планшет чи йти далі? Але, щоб піти по планшет, треба було озирнутися, а від самої думки про це Єві-Лізі перехопило дух. Обережно ступаючи неслухняними ногами на східці, вона рушила вниз. Десь посередині між поверхами дівчина невдало стала на сходинку і мало не впала.

Зупинившись, кілька хвилин дослухалась, як калатає її серце, більше Єва-Ліза не чула нічого. Один, два, три, чотири... Вона почала рахувати, щоб вирівняти дихання й подолати тремтіння в усьому тілі. Треба заспокоїтись, усе гаразд, вона тут сама, попереду нікого немає. Але не треба забувати, що позаду теж темрява... Головне — не озиратися.

Опанувавши себе і міцно вхопившись рукою за перила, крок за кроком намацуючи сходинки під ногами, вона таки зійшла вниз — там на підлозі чекала рятівна смуга вечірнього світла, що лилося з зали.

Ступаючи тією смугою, Єва-Ліза увійшла всередину й обвела поглядом кімнату, шукаючи маму: вона нерухомо сиділа в напівморозу на величезному

шкіряному дивані й дивилася порожнім поглядом в темне провалля мовчазного екрана.

Єва-Ліза вперше бачила маму такою. І так само вперше вона підійшла до вікна, згорнула жалюзі й подивилася, що ж відбувається ззовні — на вулиці!

Там, за будинками, на тлі червоного неба зникало сонце. Воно плавно провалилося кудись за будівлі й одним махом забрало з собою залишки кольорів і денного світла.

Тепер за вікном теж було майже темно, червоні смуги на небі багровіли, і на місто опускалася ніч. Це був саме той час, коли всі зазвичай вже поверталися додому і вмикали світло в будинках, тому надворі насправді ніколи не бувало темно, але звідки про це могла знати Єва-Ліза, яка ніколи не дивилась у вікно? Втім, сьогодні був саме той день, коли світла ніхто не вмикав. Це був день, коли вечоріло зовсім не так, як у попередні сотні тисяч днів.

Ще з дитинства Єва-Ліза намагалася ніколи не залишатися в темряві. У її житті завжди було світло — і вдень, і ввечері, і вночі.

Що ж сталося? Куди поділося все її життя? Де освітлення, інтернет, де фільми, музика і пошукові системи? Зрештою...

А де тато?

Несподівано для самої себе Єва-Ліза згадала про батька. Вона збагнула, що крім матері, яка вже тривалий час ні на що не реагувала, у домі більше нікого немає.

Але мама раптом підвелася і, ступивши лише крок, зойкнула і зомліла. Вона впала на килим і лежала там у відблисках червоного світла, мов нежива.

Єва-Ліза не встигла навіть руку їй простягнути чи хоча б щось сказати. Вона стояла геть розгублена і просто дивилася. Присівши поряд, вона легенько поторсала маму за плече, але та ніяк не відреагувала. Вставши, дівчина розгублено роззирнулася. Що ж робити?

Якби був інтернет, Єва-Ліза, звісно, пошукала б, що слід робити за таких обставин. Якби був телефон, вона би, звісно, зателефонувала до лікаря. Але інтернет не працював, а смартфон мав лише батько.

Вдруге за останні хвилини Єва-Ліза згадала батька. Де ж він? Коли повернеться? Чому його досі немає?

І взагалі — що тепер буде?

Поки в голові Єви-Лізи зріла, сповнюючи жахом, ця думка, вона дивилася на маму, яка лежала на підлозі, потопаючи в темряві. Така спокійна і тиха. Барвистою, розбризканою навсібіч плямою, її квітчаста сукня вимальовувалася на тлі білого килима, волосся розсипалося довкола голови світлим блискучим віялом, руки були розкинуті в різні боки, а ноги незграбно зігнуті.

Зараз вона була схожа на коштовну картину в рамці, роль якої виконувала непокрита килимом частина підлоги. Здавалося, жінка на цій картині кудись біжить. Єва-Ліза навіть подумала, що це надзвичайно красиво.

Але ставало дедалі темніше, і, міркуючи, що ж їй тепер робити, дівчина знову підійшла до вікна. Вона не мала ні приятелів, ні родичів, не знала сусідів, до яких могла би звернутися.

Вона залишилася зовсім сама! Сама серед темряви, яка от-от могла почати перетворюватися на тягуче мовчазне болото, якому не видно ні кінця ні краю... Або на страшне чудовисько, що, не гаючи ні секунди, почне з'їдати все навколо... Або на океан, в якому все потоне. Темрява бувала різна, але завжди жахлива — Єва-Ліза це добре знала.

Вона все дивилася й дивилася у вікно на червоні хвилі неба, що зникало, і навіть не уявляла, що їй робити і куди йти. Аж ось геть стемніло.

Єва-Ліза розгублено вглядалася в пітьму, що все затопила: ні вулиці, ні будинків тепер не було видно, і тільки ліхтар кілька разів блимнув, намагаючись вичавити з себе хоч одну блискітку світла. Захотілося спати.

Поглянувши в протилежний бік від міста, Єва-Ліза раптом побачила, як десь дуже далеко серед пітьми зайнялися два невеличкі вогники! Але тут-таки зникли, і за вікнами знову постала темрява. Можливо, їй це лише здалося?

Затамувавши подих і прикипівши поглядом до того місця, де щойно сяяли вогники, Єва-Ліза чекала. Аж ось це сталося знову! І знову! Серед цілковитої темряви — лише два маленькі вогники, що кликали за собою й заспокоювали.

На що вони були схожі?

«На фари автомобіля!» — подумала Єва-Ліза. Можливо, це батькове авто? Адже він працює саме там — за містом, він часто казав про це по телефону. Але чому тоді вогники не рухаються? Що могло з ним статися?

Спати вмить перехотілося. Треба, хоч би чого це їй коштувало, дістатися того світла і перевірити, звідки воно, можливо, тоді не буде вже так страшно і незрозуміло.

Навіть якщо для цього доведеться вийти на темну холодну вулицю?

Так, навіть якщо для цього доведеться вийти на темну холодну вулицю!

Єва-Ліза навпомацки спустилася сходами, що провалилися в цілковиту пільму, і перетнула порожній хол. Відчинивши таку незвичну для себе шафу в коридорі, дістала звідти придбане через інтернет пальто і, вперше його вдягнувши, зауважила, що воно таки знадобилося. Так само вперше взула новісінькі черевики і, набравши повні груди повітря, вперше відчинила двері дому.

Який зараз сезон?

Але це вже не мало значення — двері були відчинені, і Єва-Ліза зустрілася сам на сам зі світом поза будинком.

В обличчя війнуло свіжим вітерцем.

За дверима було не так темно, як вона очікувала. Постоявши кілька хвилин на порозі, Єва-Ліза зрозуміла, що може вирізняти силуети дерев і будинків. Це було неочікувано. Вона завжди вважала, що

якщо зникне світло, то зникне взагалі все. Або ж упаде така непроникна темрява, що не можна буде ступити й кроку.

Світло! Дівчина згадала про маленькі плямки світла. Треба йти! Вона переступила поріг і опинилася назовні. Уперше, відколи себе пам'ятала.

Двері зачинилися за її спиною, й дівчина відчула щось дивне і нове — вона не вдома! І лише тепер вона справді «зовсім сама»! Напевне, саме так, з'являючись на світ, почуваються діти, і, можливо, саме тому вони плачуть. А чи так почуваються дорослі, виходячи з дому? Цього Єва-Ліза не знала. Але тепер вона теж доросла!

Глибоко вдихнувши, дівчина відчула незвичний запах повітря: воно було таке свіже, неначе в нього додали м'яту. Невже тут завжди було це повітря? Просто за дверима дому?

Єва-Ліза ще кілька разів глибоко вдихнула, і це додало їй сил, нерішучість відступала. Поглянувши вперед, вона вдихнула ще раз, уже зовсім спокійно. Зібравши всю мужність, попрямувала кам'яною доріжкою. Вона знала тільки те, що треба йти в напрямку світла.

Туди, вперед.

І ні кроку назад.

Так Єва-Ліза вийшла на дорогу поміж двома темними будинками, звернула туди, де мало би закінчуватися місто (а це була його остання вулиця), і почула в тиші звук власних кроків. Зупинившись і дослухавшись до звуків, поглянула вгору на вуличний ліхтар,

що потріскував, силуючись запалити свою єдину лампочку. Аж раптом Єва-Ліза побачила над ним, а згодом і над собою, гігантське темно-синє небо, всипане яскравими зірками.

Небо нагадало вогні нічних міст, знімки яких їй так подобалося розглядати в мережі! Але це була не картинка — широчезне безкінечне небо, повільно повертаючись по колу, нависало над нею неосяжною синьо-чорною сферою, перетнутою навпіл Чумацьким Шляхом, неначе холодним струмком. На тлі цієї глибочіні світилися й блимали шалено яскраві зірки та місяць.

Ось де воно — справжнє світло! І чому вона ніколи досі на нього не дивилася? Але хто ж міг знати, що це небо тут було весь час. Воно не згасло навіть тоді, коли згасло майже все, і йому зовсім не потрібна електрика, на відміну від оцього безпорадного ліхтаря.

Вдивляючись у зірки, Єва-Ліза раптом почула дивний звук — до неї щось наближалось ззаду. За мить воно вже дихало прямисінько за її спиною. І це було щось велетенське! Єва-Ліза припустила, що воно скрадалось за нею весь час, відколи вона вийшла з дому, і через це стало ще страшніше. І зірки тут аж ніяк не допомагали, тому дівчина просто затамувала подих і заплющила очі!

Серце билось птахом у пастці. Долоні спітніли.

— Ти чого застигла? — раптом почула вона м'який хлопчачий голос.

Єва-Ліза розплющила очі й побачила просто перед собою чорнявого розпатланого хлопця, худорлявість